

POSTANOWIENIE Z DNIA 3 WRZEŚNIA 2004 R.

SDI 16/04

Przewodniczący: sędzia SN Józef Dołhy (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Krzysztof Cesarz, Andrzej Siuchniński.

Sąd Najwyższy – Izba Karna z udziałem Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych oraz protokolanta w sprawie radcy prawnego, obwinionej z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. Nr 19, poz. 145 ze zm.) po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 września 2004 r. kasacji, wniesionej przez obwinioną od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 4 czerwca 2003 r., sygn. akt (...) utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 20 lipca 2001 r., sygn. akt (...)

o d d a l i ł k a s a c j ę;

zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego w kwocie dwudziestu złotych.

U z a s a d n i e n i e

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych orzeczeniem z dnia 20 lipca 2001 r. uznał obwinioną radcę prawnego za winną tego, że wbrew ograniczeniom wynikającym z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych:

- 1) jako radca prawny przyjęła do prowadzenia sprawę z zakresu prawa rodzinnego i opiekuńczego, dotyczącą rozvodu Jana W. i występowała

w niej przed Sądem Okręgowym w sprawie sygn. akt I RC 973/97 w stroju urzędowym adwokata oraz nie zgłosiła przeszkód w pełnieniu obowiązków adwokata mimo, iż orzeczeniem Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej z dnia 15 września 1995 r. sygn. (...) została wydalona z adwokatury;

- 2) jako radca prawny przy czynnościach przesłuchania świadka w drodze pomocy prawnej w dniu 19 października 1999 r. przed Sądem Rejonowym w sprawie sygn. akt Cps 28/99 posłużyła się legitymacją nr (...) wystawioną przez byłą Wojewódzką Radę Adwokacką w A., a nadto oświadczyła nieprawdę, że jest w trakcie przenoszenia się jako adwokat z A. do B.;
- 3) jako radca prawny przyjęła od Romualda F. i Wiesławy R. kwotę 1 010 zł w celu uiszczenia wpisu sądowego od apelacji i opłaty tej nie uiściła, przywłaszczając ją sobie, a nadto występowała w sprawie jako adwokat w stroju urzędowym adwokata mimo, iż orzeczeniem Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej z dnia 15 września 1995 r. sygn. (...) została wydalona z adwokatury;
- 4) będąc radcą prawnym przyjęła do prowadzenia od Karla E., obywatela Niemiec sprawy z zakresu prawa rodzinnego i opiekuńczego o obniżenie alimentów oraz o ustalenie kontaktów z dzieckiem, mimo iż jako radca prawny nie miała uprawnień do prowadzenia tych spraw, a nadto przyjęła na poczet honorarium kwotę 1 000 DM, jednak sprawy nie prowadziła i nie przekazała jej innemu adwokatowi, a uiszczone honorarium przywłaszczyła;
- 5) będąc radcą prawnym posługiwała się pieczętą adwokata kwitując odbiór honorarium od Karla E. w dniach 7 kwietnia 1999 r. i 1 maja 1999 r., wprowadzając tym wyżej wymienionego w błąd, że jest uprawniona do prowadzenia jego spraw jako adwokat

i za to, za każdy z czynów opisanych w pkt 1, 2, 3 i 4 na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionej karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, zaś za czyn opisany w pkt 5, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3 cyt. ustawy, wymierzył obwinionej karę nagany z ostrzeżeniem; jako karę łączną – na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 4 cyt. ustawy – wymierzył obwinionej karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego.

Od tego orzeczenia obwiniona wniosła odwołanie zarzucając: „naruszenie prawa materialnego – art. 117 § 2 i 3 oraz art. 390 k.p.k. poprzez dokonanie czynności procesowej, pomimo usprawiedliwionej nieobecności obwinionej na rozprawie; naruszenie art. 175 § 2 i 167 k.p.k. – przez uniemożliwienie obwinionej złożenia nowych dowodów oraz złożenia wyjaśnień co do przeprowadzonych dowodów” i w konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych orzeczeniem z dnia 4 czerwca 2003 r. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Od powyższego orzeczenia obwiniona wniosła kasację, zarzucając:

- 1) naruszenie prawa materialnego – art. 67 ust. 1 ustawy o radcach prawnych przez nie rozpatrzenie wniosków obwinionej o zawieszenie postępowania w przedmiotowej sprawie do czasu zakończenia postępowania karnego, toczącego się przed Sądem Rejonowym do sygn. akt II K – 825/02,
- 2) naruszenie prawa materialnego – art. 8 ustawy o radcach prawnych przez jego niewłaściwe zastosowanie, gdyż obwiniona zgłoszenia wykonywania zawodu w indywidualnej kancelarii dokonała w maju 1997 r., a nie we wrześniu 1998 r.,
- 3) naruszenie prawa procesowego – art. 376 § 2 k.p.c. przez błędne jego zastosowanie, gdyż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w B. jest sądem pierwszej instancji, a nie sądem odwoławczym,

- 4) naruszenie prawa procesowego – art. 214 k.p.c. przez nie uwzględnienie usprawiedliwionej nieobecności obwinionej na rozprawie w dniu 20 lipca 2001 r.,
- 5) naruszenie prawa procesowego – art. 217 k.p.c. przez uniemożliwienie obwinionej złożenia wniosków dowodowych i ustosunkowania się do zeznań świadków,
- 6) naruszenie prawa procesowego – art. 265 k.p.c. przez przesłuchanie Karla E. – obywatela Niemiec, nie władającego językiem polskim – bez biegłego tłumacza z języka niemieckiego.

W konkluzji skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonych orzeczeń i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji.

Na rozprawie kasacyjnej Zastępca Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych wniósł o oddalenie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest zasadna.

Nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest kasacja, wnoszony jest od wyroku sądu odwoławczego. Tymczasem porównanie zarzutów kasacyjnych z treścią odwołania prowadzi do wniosku, że kasacja w bardzo dużym stopniu stanowi powielenie odwołania. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia Sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji podlegają rozważeniu przez Sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim, jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu odwoławczego Sądu dyscyplinarnego. Nie jest bowiem funkcją kontroli kasacyjnej ponowne rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny spełnił wymogi, jakim powinno odpowiadać uzasadnienie sądu odwoławczego, określone w art. 457 § 3 k.p.k., który to przepis ma zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych.

Sąd odwoławczy wskazał, czym kierował się wydając orzeczenie utrzymujące w mocy orzeczenie sądu pierwszej instancji, umotywował swój stosunek do zarzutów i wniosków odwołania, nie pomijając żadnego z zarzutów podniesionych przez obwinioną.

Odnosząc się do zarzutów, podniesionych w skardze kasacyjnej, stwierdzić należy, że:

- 1) postępowanie dyscyplinarne toczy się niezależnie od postępowania karnego i tylko szczególne względy, które w przedmiotowej sprawie nie występowały, mogą uzasadniać zawieszenie postępowania dyscyplinarnego do czasu zakończenia postępowania karnego;
- 2) zarzuty opisane w pkt 2 i 3 kasacji zmierzają wprost do zakwestionowania ustaleń faktycznych – co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne;
- 3) do kwestii nieobecności obwinionej na rozprawie w dniu 20 lipca 2001 r. odniósł się sąd odwoławczy, trafnie wykazując, że przyczyny tej nieobecności w żadnym wypadku nie mogą być uznane za „należyte usprawiedliwienie” w rozumieniu art. 117 § 2 k.p.k.;
- 4) przesłuchanie świadka Karla E. przed sądem pierwszej instancji istotnie nastąpiło z naruszeniem zasad określonych w art. 204 § 1 pkt 2 k.p.k., jednakże uchybienie to nie miało wpływu na treść merytorycznego rozstrzygnięcia, bowiem za podstawę ustaleń faktycznych w tym zakresie sąd pierwszej instancji przyjął przede wszystkim zeznania świadka Jana S.

Z powyższych względów, uznając zarzuty kasacji obwinionej za niezasadne, Sąd Najwyższy oddalił kasację.